

da man ellers eventuelt kunde gaa Glip af en Justitsminister. Jeg synes, det afgørende er Hensynet til Børnene og ikke andet, og jeg tror, Børnene er bedst tjent med, at ikke uvedkommende Trediemand skal gribe ind i Forholdet. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem og jeg skulde have Amtmanden til at afgøre vore eventuelle Stridigheder med vore Koner, vilde vi først rigtig blive fornærmede fra det Øjeblik. Ellers taler vi os til Rette, og det bestaar jo hyppigst i, at Manden giver efter.

De Eksempler, det ærede Medlem anvendte i sin Omtale af dette Spørgsmaal, var alle hentet fra Tilfælde, hvor Kvinden havde betydelig større Karakterfasthed og betydelig højere Kundskaber end Manden. Ja, jeg ser ogsaa op til Kvinden, men det kan jo dog ogsaa være omvendt, det gaar jeg ogsaa ud fra, at det ærede Medlem er enig med mig i.

Jeg minder om, at vi har den Regel, at naar der sker Misbrug af Forældremyndigheden eller grov Forsømmelse, kan Trediemand, Værgeraadet, det offentlige, gribe ind; dette staar i § 23, som det ærede Medlem Hr. Heilesen læste op.

Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen kom endvidere ind paa en tilsyneladende Modstrid mellem § 20 og § 39. Jeg tror ikke, at denne Modstrid er til Stede. § 39 siger nemlig, som ogsaa det ærede Medlem rigtigt omtalte, at de Penge, som en umyndig har tjent, kan tages fra den vedkommende og tages i Værgens Varetægt, og jeg kunde forstaa paa det ærede Medlem, at han netop var glad ved den foretagne Ændring af „Besiddelse“ til „Varetægt“. Altsaa, Pengene tages fra vedkommende, det vil sige, at Værgen gemmer Pengene, indtil han mener igen at kunne overlade dem til den unge Person. Der staar saa ganske vist i § 20, at de Penge, som Værgen paa den Maade har taget i sin Varetægt, er han juridisk berettiget til at lade gaa ind i sin egen Formue for at anvende dem til Barnet. Men hvis han ikke gør det, fordi der ingen Udgifter er forbundet med Barnet, saa er efter § 39 Pengene kun i hans Varetægt. Jeg tror, at naar det ærede Medlem og jeg i Udvalget kommer til at tale om det, bliver vi nok enige derom.

Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa en lille sproglig Unøjagtighed i § 23. Jeg vil strake sige, at alt, hvad der kun er sprogligt, skal vi uhyre let blive enige om, der vil jeg næsten paa Forhaand rette mig efter det ærede Medlem. Men jeg synes ikke, det ærede Medlem her har saa absolut Ret, som han gav det Udseende af. Der staar

der: „Gør den ene af Forældrene sig skyldig i“ o. s. v., derefter kommer: „er den“, det vil sige ikke den Ægtefælle, men den ene i Modsætning til den anden. Jeg synes ikke, det sproglig er saa forkert; men det vil vi kunne tale om i Udvalget, saa det er ingen Nytte til at dvæle ved det her.

Jeg maa give det ærede Medlem Hr. Heilesen Ret i, at det er noget uheldigt pludselig at indføre en ny Sprogbrug ved Anvendelsen af et Ord, som for os Jurister hidtil har haft en anden Betydning — det drejer sig her om Ordet „mindreaarig“; men paa den anden Side tror jeg, at der vindes en afgørende Fordel derved, og det har Kommissionen, som har haft med denne Sag at gøre, ogsaa ment. Vi har her to Slags umyndige, vi har dem, som ved Øvrighedsdekret er blevet umyndiggjort, og dem, der er umyndige paa Grund af Alder, dem, som vi kalder mindreaarige, og begge de to Begreber sammenfatter vi i Ordet „umyndige“. Jeg tror, det er den eneste Vej, vi kan gaa frem paa.

Det ærede Medlem sagde, at det var sproglig forkert, maaske ogsaa reelt forkert, naar der stod, at man kunde umyndiggøre en Person paa mellem 18 og 21 Aar, altsaa en Person, som i Forvejen er umyndig eller rettere mindreaarig. Det synes jeg absolut ikke, thi Personer under 21 Aar har en Række Beføjelser, som de kan udøve. De kan, som det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen sagde, raade over det, som de tjener. Men saa har vi her en Regel, der siger, at man kan ogsaa helt umyndiggøre dem, saa at de ikke selv kan raade over det, de tjener.

Det ærede Medlem var inde paa Emnet lige Ret for Mand og Kvinde. Ja, jeg holder med det ærede Medlem, det skal vi tilstræbe, det har mange gode Sider; men det kan ikke hjælpe at se sig saa blind paa det Princip, at man siger: lige Ret for begge Parter, og saa ser alt muligt andet over Hovedet. Jeg vil blot i den Henseende oplyse, hvad der forekommer mig at være et i høj Grad karakteristisk Udtryk for det langt højere Stade, det politiske Liv i Sverige har i Sammenligning med vort, at det samme Spørgsmaal for nylig har været diskuteret i Sverige, og hvad gjorde da den socialdemokratiske Ordfører derovre? Han sagde: Naa ja, i Striden om lige Ret mellem Mand og Kvinde er vi naturligvis Tilhængere af Ligeretten, men det kan ikke gennemføres paa et Omraade som dette, og vi Socialdemokrater i Sverige er Realpolitikere, vi vil ikke gennemføre Regler, som er upraktiske, ikke kan gennemføres i det